

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

mæssigt og økonomisk samarbejde med nogen som helst andre lande på globussen. Det betyder ikke, at vi ikke også kan handle med andre lande, naturligvis, men det betyder, at vi kan ikke bygge vor velstand på andet end en væsentlig handel med Vesteuropa og på de betingelser, dette Vesteuropa beslutter at lægge frem med de økonomiske rammer.

Vesteuropa har nu dannet en toldunion, i hvilken England under alle omstændigheder vil indgå, og det vil sige, der i det mindste er 8 lande i Vesteuropa, hvis vi ser bort fra Norge og Danmark, heraf de 4 største vesteuropæiske lande, der har dannet et forpligtende europæisk samarbejde, igennem hvilket de vil fastlægge rammerne for det økonomiske samkvem og det økonomiske samarbejde. Hvad enten vi laver en frihandelsaftale med disse lande, eller vi går ind som medlem, så bliver vi totalt afhængige af de beslutninger på det økonomiske område, der træffes, idet dansk erhvervsliv er indstillet på samhandel med disse lande.

Hvis vi nu ser på det, hr. Morten Lange også var inde på, hvad man kan samarbejde om, så er det ikke blot det, vi i dag har fastlagt ved at have skrevet Romtraktaten under og anbefale, at vi tilslutter os dette samarbejde i form af en toldunion, af landbrugsordningerne og af en handelspolitik. Det, der nu formuleres i forberedelserne til det kommende topmøde, drejer sig om nye konkrete samarbejdsområder: miljøpolitik, industripolitik, forholdet over for multinationale selskaber og valutarisk samarbejde. Findes der nogen andre internationale organer, gennem hvilke vi kan gennemføre realistiske bestræbelser for at løse disse problemer?

Vi tager først forureningen. Forureningens internationale aspekter er først og fremmest industrilandenenes problem; derfor er FN og FNs organer ikke for tiden egnede til forpligtende løsninger, u-landene vil ikke påtage sig forpligtelser til ikke at udnytte råvarer og andet, som de føler vi andre har drevet rovdrift på i hundredvis af år og er kommet forud for dem med. Det er de rige industrialiserede lande, der må påtage sig forpligtelsen til at begynde at gennemføre en forureningsbekæmpelse, og her er Vesteuropa det eneste forum, så længe øst-vestproblemet ikke er løst. Der er altså intet

realistisk alternativ til Vesteuropa, hvad angår miljøpolitik i øjeblikket.

Hvad angår industripolitikken, så ligger det i sagens natur, at det, man kan komme videre med i samarbejdet, når vi nu har fjernet de indbyrdes toldsatsler, det er at fjerne en række ikke-toldmæssige handelsbarrierer. Det kan vi naturligvis kun gøre over for de lande, vi indgår i et tæt samarbejde med, idet der bliver tale om, at vi skal forsøge at fjerne skjulte handelshindringer for at gøre denne samhandel, vi har skabt, endnu friere og mere lige. Men det kan vi kun gøre, hvis vi indgår et forpligtende samarbejde med dem. Hvis vi ikke indgår et forpligtende samarbejde med dem, så må vi tilpasse os det, de nu i fremtiden vil vedtage på disse områder, ellers kan vi ikke handle med dem, og ellers kommer vi til at handle med dem på dårligere konkurrencemæssige vilkår end dem, der gælder for deres egne erhvervsdrivende.

Det samme gælder, hvad der vedtages om teknologi og om videnskabeligt samarbejde. Her har man besluttet at gå videre med teknologisk samarbejde og videnskabeligt samarbejde. De lande, der slutter frihandelsaftaler, kan prøve, som Sverige gør, at spørge, om de alligevel må være med, selv om de ikke er egentlige medlemmer. De kommer ikke med på samme måde, som medlemslandene gør, fordi man ikke vil have, at de kommer til at sidde i de besluttende organer. I disse situationer er Danmark i EF som medlem altså også den eneste realistiske mulighed, hvis vi vil have fordele selv.

Hvad angår de multinationale selskaber, så er det jo rigtigt, som mange modstandere siger, at problemet kan kun løses fuldstændigt, hvis man gør det på global basis. Men der findes ikke nogen realistisk mulighed for, at man kan gennemføre en løsning på global basis. FN kan ikke gennemføre forpligtende foranstaltninger over for multinationale selskaber; den eneste realistiske mulighed er EF, og det er også det eneste sted, hvor man har formuleret en politik, der skal løse problemerne med hensyn til de multinationale selskaber.

Det samme gælder det valutariske samarbejde. Også dér vil det mest ideelle være at få en global løsning gennemført af den internationale valutafond og bank, men chancen for at nå til en global løsning er langt større,